

Editor coordonator: Mihaela Ghiță

Redactare: Livia Ștefan

Ilustrație copertă: Iulia Mirică

DTP: Corina Miță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COBZAC, ALINA

Fulger-Anemona: misiune de salvare / Alina Cobzac; il. de Iulia Mirică. - București: Editura Vellant, 2026

ISBN 978-606-980-285-4

I. Mirică, Iulia (il.)

087.5

© 2026 Editura Vellant

Editura Vellant

Str. Tudor Arghezi, Poet nr. 16,

Sector 2, București

www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-980-285-4

ALINA COBZAC

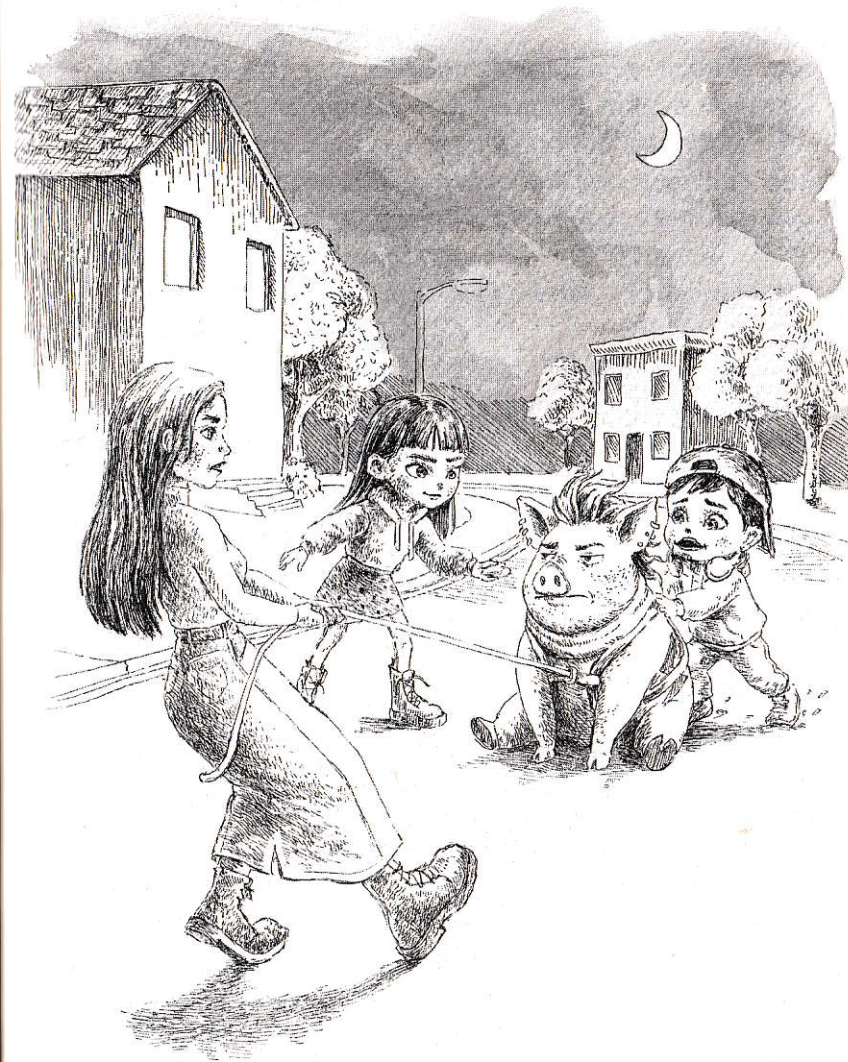
Fulger-Anemona: misiune de salvare

Ilustrații de Iulia Mirică

LIBRIS

We know
books

11 ianuarie 2025

Dragă Sofia,

Nu-mi vine să cred că până de curând eram amândouă în aceeași clasă, nu ne despărțeam niciodată, de ajunsese ră toți să ne strige gemenele, iar acum eu stau la sat, și tu locuiești pe alt continent. Câteodată mă apucă plânsul. Îmi place foarte mult aici, dar se mai întâmplă să mă lovească un dor nebun după vechea mea viață.

Hai că nici nu am început bine și m-am pus pe smiorcăit.

Să-mi povestești și tu despre noua ta casă și noii colegi americani. Sper să ieși 10 la proiectul despre diversitate, iar eu voi face tot ce pot să te ajut. A aflat și mami despre e-mailurile pe care m-ai rugat să ți le trimit (e greu spre imposibil să țin departe de ea un secret) și m-a încurajat. Mama zice că americanii n-ar rezista stresului la care sunt supuși orășenii români mutați la țară. De fapt, spune Uțuțoaia de Sus, cu toate că satul nostru se numește Cremenea, iar când e foarte nervoasă îi strigă lui tati că stăm la naiba-n praznic.

M-a sfătuit să-ți scriu tot, cu multe amănunte, să vadă și cei civilizați cum se trăiește pe fundul gropii.

Despre ce groapă vorbește? Noi avem o casă frumoasă din lemn.

Mami a mai spus că profesorii tăi americani își vor face cruce cu trei mâini când vor citi câte se întâmplă în satul nostru. Vlad și-a scos nasul din tabletă și a întrebat dacă americanii au trei mâini. Yep, jocurile video i-au prăjit creierii lui frate-miu. L-am trimis să mai răsoiască și el o carte, poate așa află ce este **ironia**¹.

Eu îți scriu ce îmi trece prin minte, iar tu alegi ce îți trebuie pentru proiect.

Acum pot spune că îmi place mai mult la sat decât la oraș, dar mi-a fost greu la început. Nu cunoșteam pe nimeni și mă simțeam aiurea. Noroc că oamenii de aici sunt drăguți și m-am acomodat repede. Cu toate că mama, când se enervează, amenință că își face bagajele și se întoarce la București, știu sigur că s-a obișnuit și ea. Cel mai mult îi place că avem o grădină de legume, pomi fructiferi, zmeură și o curte mare care se tot umple cu animale.

Pe Dora am primit-o cadou de la vecina Dumitra. I-a adus-o lui mami într-un coș și i-a spus că din ea va ieși o mâncare de varză DE-LI-CIOA-SĂ. Mami este o femeie educată, i-a mulțumit frumos lui tanti Dumitra și nu i-a ținut nicio teorie despre modul cum ar trebui tratate viețuitoarele. Vecina a plecat și mama a mângâiat rața pe cap. A asigurat-o că la noi în curte se va bucura de o viață lungă și liniștită. Ai fi zis că Dora ne va fi veșnic

---

¹ Ironie – atunci când spui un lucru, dar de fapt gândești cu totul altceva. Cum s-a întâmplat când încă eram amândouă în București, în curtea școlii, și te-am întrebat dacă îți place fustița mea colorată. Tu mi-ai răspuns daaa, ar fi trebuit să-ți cumperi două. Și pe urmă am aflat că era urâtică și îmi stătea aiurea.

recunoscătoare. Vezi să nu! Ea este regina scandalului. Se trezește în fiecare dimineață la șase și începe să măcâne de foame. Noi îi lăsăm seara mâncare pentru micul-dejun, dar ea este o domnișoară pretențioasă și vrea boabe proaspete. Dacă vede că nu iese nimeni din casă, vine până la ușă și bate cu ciocul în ea.

Bate și măcăne, măcăne și bate. Atunci este partea cea mai grea a zilei nu doar pentru mine, ci pentru întreaga familie. Mama îl pune pe tata (pardon, îl pune) să se scoale și să rezolve problema:

— Eu i-am dat de mâncare ieri dimineață, îi zicea ea lui tati.

— Eu i-am dat alaltăieri, mormăia tata fără să se dea jos din pat.

După câteva secunde de liniște, se auzea din camera lor:

— Copii, cine o hrănește pe Dora? E și responsabilitatea voastră.

Vlad începea să scâncească. Cică el e mic și are nevoie de mai mult somn decât noi, altfel nu se dezvoltă, rămâne scund, slab și apoi ajunge bătaia de joc a băieților din clasă. O să-și ia castane în cap și coate în burtă din cauza noastră. El ținea discursuri în loc să-și facă datoria. Uite și tu cât e de șmecher și cum vrea să scape de muncă.

Ajunseserăm să ne certăm în fiecare dimineață. Noroc cu mama. Ea a venit cu ideea să ținem un calendar. Acum, prin rotație, fiecare se trezește la prima oră și o hrănește pe Dora.

Mama spune că să o ai pe Dora e ca și cum ai avea un bebeluș. Vrei nu vrei, ai n-ai chef, trebuie să te scoli cu noaptea-n cap s-o hrănești, altfel plânge încontinuu

și oricum nu mai poți dormi. Când e rândul ei să-i dea de mâncare ratei, merge prin casă și mormăie nemulțumită:

— Mi-au crescut copiii, dar eu tot mă trezesc în creierii nopții. Nu mai încălzesc lapte, încălzesc boabe.

Sper ca Dora să nu pățească ce a pățit Speedy și să fim nevoiți s-o aducem în casă. La cât este de gălăgioasă și pretențioasă, nu ne-am descurca deloc cu ea.

În curte mai avem două capre (Tita și Lula), o oiță (Norișor), un cocoș, patru găini și porcul Fulger-Anemona. Eu nu mă gândisem că numele lui e ciudat, până nu i l-am prezentat lui Buni.

— Doar la voi în ogradă găsești un animal cu nume de băiat și de fată în același timp, a zis ea când a venit în vizită.

Explicația este simplă. Porcul a fost primul animal care a aterizat la noi în curte. Vlad a vrut să-i zicem Fulger, ca personajul Fulger McQueen din *Mașini*. Eu mi-am dorit să îl cheme Anemona. Este numele meu preferat și, când voi avea o fetiță, așa se va numi. Dar până cresc și ajung să am copii, am zis să-l împrumut porcului.

Frate-miu zicea Fulger, eu ziceam Anemona, el Fulger, eu Anemona. Și pe treaba asta ne-am certat toată ziua. De supărare, îmi pierise pofta de mâncare și chef de joacă. Ne mutaserăm la sat pentru a avea o curte plină de animale și mi se părea important ca primul venit în familia noastră să poarte numele meu preferat. Din păcate, la fel gândea și Vlad.

Mama a fost cea care a găsit soluția salvatoare: să-i dăm porcului două nume. Așa cum pe Vlad îl cheamă și Ioan, și porcul nostru putea să aibă două nume. Amândoi eram obosiți de la atâta ceartă și am acceptat imediat

propunerea. În consecință, pe porcul nostru îl cheamă Fulger-Anemona.

Modul în care a ajuns la noi e chiar mai interesant decât numele.

Eram veniți la țară de câteva zile. Încă desfăceam bagaje și cutii, nu reușiserăm să aranjăm mobila și casa noastră era vraște. Stăteam afundați în pachete și haine până-n gât. Mami mă pusese să sortez jucăriile pe categorii și eram înconjurată de plușuri și păpuși și obiecte cu care nu mă mai jucasem de pe vremea dinozaurilor. Tati a intrat valvârtej pe ușă și ne-a zis să lăsăm totul baltă. Vecinii organizau o petrecere în cinstea mutării noastre în sat. Vezi tu, Sofia, ăsta e un sat de munte și în general oamenii pleacă de aici către oraș sau chiar se mută în afara țării, rar se întâmplă invers. Adică să vii de la oraș la țară, iar vecinii au vrut să ne sărbătorească sosirea.

— Stai o clipă, să mâncăm și noi ceva și apoi mergem, a spus mama.

— Lasă, dragă, i-a răspuns tata, că e petrecere cu mâncare. Nu ne putem prezenta sătui, se supără gazdele. Vor zice că am venit cu fițe de București și nu vrem să gustăm din preparatele lor.

Petrecerea s-a organizat în curtea domnului primar. Erau acolo domnul veterinar și alți săteni pe care nu îi cunoșteam. Am intrat pe poartă și domnul primar, de cum ne-a văzut, a deschis larg brațele:

— Oh, ce onoare să se mute la noi în sat marele avocat Anton.

M-am uitat mirată la tati. S-a înălțat și nu mi-am dat eu seama? Dar de unde, era la fel. Mami, încălțată cu pantofi cu toc, îl depășește. Nu am avut timp să analizez

de unde vine treaba asta cu MARELE. M-am trezit că Vlad dispăruse. Acum era lângă mine, am clipit de două ori, și l-am regăsit în cealaltă parte a curții. Mai ceva ca-n filmele cu răpiri ale extratereștrilor.

Patru femei îl înconjuraseră și îl mângâiau pe păr, îl trăgeau de obraz, iar vreo două îl pupau. Frate-miu urăște să fie pupat. Mami îl pupă, el se șterge. Mami îl pupă, el se șterge. Aici, printre atâția străini, îi era rușine să protesteze.

— Ia uite ce frumușel e! Ptiu, să nu-l **deochi**¹.

Și toc, îl ștampilau pe obraz.

— Și ce păr lung are. Zici că e fetiță.

Toc, alt pupic și o ciufulire de păr.

— Cu cine semeni tu așa de frumușel? Ia spune?

Ce să spună Vlad? Vlad nu spunea nimic, strângea din maxilar și făcea semne cu capul să-l salvez. M-am dus până la urmă, doar e frate-miu. Așa merg lucrurile între frați, se ajută. Însă nu m-am grăbit. Mergeam încet-încet. Îmi face câteodată viața amară, încât, parcă îmi plăcea să-l văd chinându-se, cu pupicii înmulțindu-se pe obraji.

Până să ajung eu, care înaintam cu viteza unei broaște țestoase, pe Vlad l-a salvat porcul.

— Nu se poate așa ceva, am auzit-o pe mami strigând dintr-un colț al curții.

¹ Deochi – nu știi să-ți spun ce-i deochiul. Am zis s-o întreb pe mami, dar uit mereu. E un cuvânt care sună bine. Ca un nume de avion: DEOCHI F3 tocmai a decolat de pe aeroportul Otopeni cu destinația Disneyland, Paris. La bordul aeronavei se vor servi doar băuturi acidulate, frigărui cu bezele și chipsuri cu aromă de pizza. Consumul de mâncare sănătoasă este strict interzis.

Și toată lumea, indiferent ce făcea și ce vorbea, s-a strâns în jurul lui mami curioasă să vadă ce nu se poate. Femeile pupăcioase au venit și ele, uitând de Vlad.

Domnul primar ținea lângă el un porc legat cu sfoară și arăta cam buimac. Domnul primar, nu porcul, animalul era sănătos și voios, chiar scurma cu botul prin pământ. Proprietarul porcului semăna cu Vlad când îl scoală mami să meargă la școală și are o față pe care se citește că nu știe unde se află și ce-i cu el. Așa și cu domnul primar, parcă era frate-miu dimineața, dar fără salivă uscată pe la gură.

— Doamnă, așa e obiceiul în sat, vorbea primarul bâlbâindu-se. Eu m-am gândit că o să vă facă plăcere să trăiți pe viu tradițiile noastre strămoșești.

Pe urmă a intervenit în discuție și domnul Sandu, veterinarul.

— Scumpă doamnă, i-a spus el lui mami, porcul oricum va fi tăiat. Dacă nu azi, atunci înainte de Crăciun. Eu zic că animalul ar prefera să nu amânăm. Facem un grătar, un foc de tabără, nea Dumitru ne cântă la acordeon. Să vedeți ce-o să vă distrați.

Bine că mami este o femeie puternică și nu se lasă convinsă cu una, cu două.

— Stați liniștită, nu îl tăiați dumneavoastră, a continuat el. N-o să vă punem la lucru. Muncii puțin la sfârșit, cât să mestecați friptura.

Și a început nenea veterinarul să râdă de gluma făcută, de i se zguduiau obrazii. Dar ți-ai găsit cu cine să faci glume.

Mami le-a explicat sătenilor strânși la petrecere că noi suntem mari iubitori de animale și nu am suporta

ca o vietate nevinovată a pământului să fie sacrificată din cauza noastră.

— Și noi ce facem cu porcul? Să-l ducem la loc în cocină? a întrebat nedumerit primarul.

Mami a răspuns că nu. Locul lui este în libertate, nu înghesuit într-un spațiu mic, unde cu siguranță s-ar îmbolnăvi de supărare și singurătate.

Veterinarul și primarul arătau ca tine în ziua în care ne plimbam prin parc și un porumbel s-a găinățat pe rochia ta cea nouă. Aveau aceleași fețe mirate. Nu înțelegeau cum ar putea un porc să fie amărât că stă în cocină, atâta timp cât rudele lui – părinți, bunici, străbunici – trăiseră la fel.

La finalul discuției, mami a anunțat că noi am fi tare fericiti să luăm porcul acasă, să-l creștem și să-l iubim.

— Luăm porcul? a întrebat tati care, până atunci, nu se amestecase în discuție.

— Îl luăm, dragă, îl luăm, i-a răspuns mami zâmbind.

— Acasă la noi?

— Acasă, acasă.

Tati ar fi vrut să mai întrebe ceva, dar mami i-a dat un ghiont și el a tăcut.

Nu știi ce a vrut să afle, dar bănuiesc că nu îl interesa să știe la ce oră se culcă porcul, dacă doarme pe burtă sau pe spate, ce mănâncă la cină.

După ce s-au pus la punct detaliile despre plecarea porcului către o viață lungă și o bătrânețe liniștită, ceilalți invitați la petrecere au început să se relaxeze și să râdă mult. Eu și Vlad ne-am împrietenit cu copiii vecinilor și ne-am fugărit prin curte de ziceai că ne antrenam pentru maraton. Singura problemă nerezolvată: mâncarea. Sau mai bine zis, lipsa ei. Am făcut foamea